

BIBLIOTEKA
SHTETIT

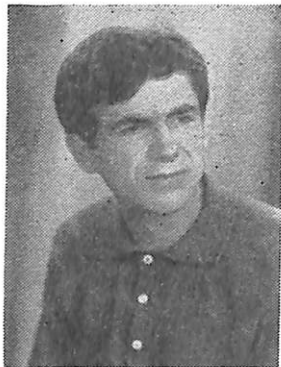
8JH-1

M 36

Stefan Martikor

Daphnia
epari

vjersha

Stefan Martiko ka lindur në vitin 1948 në fshatin Përparim (Shënavasi) të Sarandës. Ka mbaruar teknikumin ekonomik dhe Shkollën e Bashkuar të oficerëve «Enver Hoxha».

Vjershat e para ka filluar t'i botojë që nga viti 1969.

Ky është libri i tij i parë.

D14-1
M 36

STEFAN MARTIKO

Dashuria e parë

vjersha

13292

FOTOGRAFIA

Babai qëndronte mbi supet tona lart,
ne-të futur nën harkun e supeve të tij;
sikur na ruante nga erërat
dhe erërat vetë i grumbullonte mbi qerpikë.

Muret tona të bardha nën korniza bojrash...
ç'na kujtohet gjithnjë i dashur babai.
Iku atë natë në istikamet e luftës;
neve na la muret dhe një heshtje të bardhë.

Ta kish marrë me vete këtë fotografi, —
të na shihte dhe një herë para se të binte;
fotografia t'i binte mbi plagë,
zemrat tona rreth plagësh t'i lidheshin;

ta kish marrë me vete këtë fotografi!
Ne nga fotografia mund të dilnim

oh, dhe mbi armikun, jo si fëmijë,
baba, si ti ne do të hidheshim.

Babai qëndronte mbi supet tona lart,
ne-të futur nën harkun e supeve të tij.
Sikur na ruante nga erërat
dhe erërat vetë i grumbullonte mbi qerpikë.

NË LINDJE TË KOMBINATIT METALURGJIK

Stina e parë që fusha nuk gjelbëron.

Gjithshka është në lindje.

U plotësuan dokumentat si në gjendje civile.

Montatorët vijnë përsëri
në breg të Shkumbinit.

Këtu

trenat do të fërshëllejnë për pesë vjet rresht.

Mijëra kokë do të zgjaten

nga dritaret e djersës.

Fushë dhe fushë,
nën malin Krrabë.

Ngrihen mbi fushë,
jo aeroplanët, —
këmbët e forta,
të furnaltave.

POL ELYARIT

Nga ëndrrat e tua
fluturoi një pëllumb me postën e paqes;
në udhë posta ra dhe humbi
nga sqepi i pëllumbit të përgjakur.

Pol Elyar,
pendët e arta po bien dhe paqja po bie;
re korbash të zinj
shushurijnë qiejve.

Na duhet të luftojmë prapë, Pol Elyar.
Miqtë e dikurshëm na u bën armiq;
rrugës mbetën si fragmente të të pathënave
pendët e pëllumbit bojëhiri.

Tani trajtën e një legjende mori paqja.
Këngët e tua hynë në vjeshtë.
S'e duam një paqe kur brenda saj
liria jonë si bora të tretet.

FËMIJËVE TË FUSHË-VËRRISË

Kënga e tyre më mbeti në zemër
si një pejsazh madhështor i shkëputur nga jugu.
E ndjeja kaq afër skenën,
zërat e tyre të ngrohta,
këpucët që i përplaste ai djal' i vogël
flokëverdhë,
duke hequr atë valle të moçme burrash.

Tabani i shollëve përplasej mbi skenat e
luft'rave
dhe kaq bukur s'do besoja të vinit ju, fëmijë,
në skenë,
dhe sikur një shkëmb nga Fushë-Vërria e
largët
këtu në skenë ju të kishit sjellë.

Në këtë sallë me kolltuqe

kam parë artistë të shkëmbenin dialogë,
të përlesheshin për një copë arë nga tokat e
Tuç Makut.

Dhe ju jeni kaq të freskët,
si ai bari që e duam përherë të gjelbër,
si ajo kënga që e duam përherë të
dashur.

MUZG

S'e harroj këngën,
në mozaikun e ngjyrave,
që la dielli mbi port.
Flamujt e direkëve valviteshin nga era...

Era detin si një qylym mbrëmjeje shtronte.

Porti i lundrueshëm
afrohej (apo më dukej mua)
afër Durrësit.
Dielli harxhonte filmat
mbi ca punëtorë,
që shkarkonin vaporët e fundit.

Dridhej në imagjinatën time
gjithshka,
dhe portreti i këtyre punëtorëve,
Kullonin në këtë çast ngjyrat
në këtë kryqëzim të pandërprerë reflekto-
rësh.